

Forflag til Finansloven. Det erede Medlem anstillede i Øvrigt nogle Betragtninger over Regjeringens Stilling til Lønningsforhøielsesagen i det Hele. Seg tager ham aldeles ikke disse Bemærkninger ilde op, men til Gjengjæld vil da det erede Medlem heller ikke tage mig det ilde op, naar jeg ikke finder mig foranlediget til nærmere at besvare dem. Seg tror, at, naar han gjør sig nøiere Rebe for Ringenes Stilling, da vil, selv om der hos ham endnu kan være nogen Uklarhed i denne Henseende, efter at han har hørt mine Udtalelser i Udvalget og her i Thinget, denne Uklarhed efter yderligere Overveelse fra hans Side forsvinde. Regjeringens Stilling i denne Henseende er — jeg gjentager det — efter vort Begreb given med Nødvendighed, en Nødvendighed, som det erede Medlem neppe vil kunne misfjende. Der er imidlertid maasse en lille Forskjel i Opfattelsen tilstede, og det er muligt, at den havde nogen Indflydelse paa hans Udtalelse. Svad jeg sigter til er, at det erede Medlem betegnede det Forflag, som er fremkommet fra flere erede Medlemmers Side, som uventet. Seg maa nu sige, at et saadant Forlags Fremkomst har for mig ikke været uventet; jeg havde tværtimod ventet det med fuldkommen Visshed, fuldkommen Bestemtthed, jeg havde ikke haft mindste Tvivl om, at et saadant Forflag vilde fremkomme enten fra den ene eller den anden Side, paa samme Tid som det var mig klart, at Regjeringen ikke anden Gang kunde fremkomme med et saadant Forflag til midlertidig Lønningsforhøielse. Svad jeg derimod ganske vist ikke havde nogen Forventning om, var, at det vilde blive saa fatigt; jeg havde ikke ventet, naar Forflaget blev frembaaret af de Mand, som frembar det i Foræning, at det da havde faaet et saadant Indhold, at den rette Forflagstiller havde været det erede Medlemovre fra Aalborg Amt alene — for ikke at give Anledning til Misforstaaelse vil jeg betegne ham bestemt — det erede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgtreds (B. Holm) — det er de Anskuelse, som han udtalte ved Iste Behandling af det Lovforflag, jeg havde indbragt, som væsentlig ere bragte frem af de erede Medlemmer, som have samlet sig om hans Anskuelse.

Ordføreren: Inden Forhandlingen gaar videre; ønsker jeg at gjøre et Par Bemærkninger angaaende den af den erede Minister antydede Anvendelse af Medhjælpssummerne. Den erede Minister sagde jo, at det berøede paa et vist Skjøn, hvorvidt man af doktrinare Hensyn skulde fastsætte . . . Finansministeren: Nei, det

sagde jeg ikke!) Naa, maasse var Udtrykket anderledes, at det berøede paa et vist Skjøn, hvorledes man skulde drage Grændsen mellem, hvad det formelle Hensyn krævede eller ikke, og den erede Minister kom i sin videre Udvikling ind paa at bemærke, at det var en væsentlig Forskjel mellem, hvorvidt en Forgøelse af Medhjælpssummerne gjaldt Saadanne, der vare opførte oprindelig i Love, eller saadanne, som vare opførte paa Finansloven. Det skal jeg nu ikke stride om, men jeg skal sige, at det forekommer mig at være en meget fin Distinktion. Svad selve Spørgsmaalet angaar, da skal jeg paa Hvertallets Begne, som har tiltraadt Forflaget, give den erede Minister Ret i, at der er nogen Forskjel med Hensyn til Anvendelsen af de Forhøielse til Medhjælpssummerne, som gives med runde Summer, og hvor saaledes ganske vist ikke den enkelte Person staar i et saadant Forhold til selve Bevillingen og de Spørgsmaal, som paa flere Punkter fremkomme angaaende Ændringsforflaget til § 25, hvor bestemte Personer i tidligere Aar have faaet de og de Procents Tillæg, og som nu atter faae bestemte Tillæg. Seg indrømmer, at der er Forskjel, men det kan imidlertid efter den Udvikling, den erede Minister gav, hændes, naar der ikke anvendes stor Skjønsomhed, at der kan gives ikke faa Personer, som ifjor fik 10 Procent, som med denne Anvendelse saa godt som Intet ville faae eller i alt Fald en meget ringe Del, en 2, 3, 4 Procent, og det kan Hvertallet i alt Fald ikke billige. Man kan derfor heller ikke skønne, at just fordi man „som en naturlig Konsekvens“ — som den erede Minister efter min Mening rigtig sagde — har foreslaaet disse Ændringsforflag og derved selvfølgelig sluttet sig til og erkjendt, at disse Summers Anvendelse skulde ske efter de gamle Regler, altsaa ogsaa for Lønningerne af Medhjælpssummerne udover 600 Rd., som Hvertallet ganske billiger, naar da med det Samme ogsaa skulde bringe det tidligere Tillæg indenfor samme uvidede Ramme. Det har tidligere ikke været paatænkt. Det fremgaar ikke af Anmærkningerne, at man vil løsne sig fra de Regler, man ifjor vedtog om de 600 Rd., og disse Regler fremkom for Resten heller ikke, som den erede Finansminister sagde, pludselig og overraskende. Finansministeren: Jo!) Der var en Anledning i de andre Ministers Skrivelser af, at man vilde gaa til 600 Rd., og jeg skal ogsaa indrømme den erede Minister, at man gif ind paa nogen Modifikation af denne Grændse, hvor der var særlige Omstændigheder, der talte derfor. Seg kan som sagt ikke erkjende,